

Persmap

IOTA PRODUCTION EN LOUISE PRODUCTIONS PRESENTÈREN IN COPRODUCTIE MET SAVAGE FILM EN OFFSHORE

Festival del film Locarno
Official selection

OFFICIAL SELECTION
INTERNATIONAL
FILM FESTIVAL
ROTTERDAM
2016

tiff.40 toronto
international
film festival
OFFICIAL SELECTION 2015

KEEPER

EEN FILM VAN **GUILLAUME SENEZ**

KACEY MOTTET KLEIN **GALATEA BELLUGI**
CATHERINE SALÉE **SAM LOUWYCK** **LAETITIA DOSCH**

AVEC KACEY MOTTET KLEIN, GALATEA BELLUGI, CATHERINE SALÉE, SAM LOUWYCK, LAETITIA DOSCH SCÉNARIO GUILLAUME SENEZ, DAVID LAMBERT RÉALISATEUR GUILLAUME SENEZ PRODUCTIONS DÉLEGUÉE MARIE TRINIC, IOTA PRODUCTION (COPRODUCTIVE) DÉLÉGUÉE BUSA GARRARD, LOUISE PRODUCTIONS (COPRODUCTEURS) BART VAN LANGENDONCK, SAVAGE FILM ET OFFSHORE PRODUCEUR GÉRALTÉ OLIVIER ABBASDARI CONSEILLER DE LA PHOTOGRAPHIE DENIS JUTTELER MONTAGE MARIE JULIE BRENDA CHEF DÉCORATEUR FLOREN DOPAL CHEF ÉCARTONNAGE FRANÇOISE MINGET CHEF MAQUILLAGE MARLINE FELBER COSTUME CHEF DÉCORATEUR SON ENIC GREGORIO MONTAGE SON THOMAS MESSINA PAYSAGE FRANÇOIS PIGNON 1er ASSISTANT SCÉNARISTE ARMAND KEVIN CATHING BAUME COORDONNATEUR DE PRODUCTION HANIK-BAHRE GUEGAN, ANJES GARRARD DIRECTEUR DES POST-PRODUCTIONS JUSTIN CHAS PRODUIT AVEC LE SOUTIEN DU CENTRE DU CINÉMA DE LA RÉGION WALLONNE BRUXELLES, WALLON AUDIOVISUEL FONDÉ EN 1974, VOX, BEIT, RTBF, HOLLYWOOD, MAGELLAN FILMS, BELLA PICTURES WIVES, RTÉ, DAS SW, OFFICE FÉDÉRAL DE LA CULTURE SUISSE, CINÉFORUM, LA LIBRE ROMANDE, LA REGION ALSACE, CNC, VENETI INTERNATIONALI ETC. POUR PLUS.

www.cineart.nl f / cineartnederland @cineartnl

VANAF 7 APRIL IN DE BIOSCOOP

KEEPER

Een film van Guillaume Senez

KEEPER, het speelfilmdebuut van Brusselaar Guillaume Senez, gaat over de 15-jarige Maxime en Mélanie. Ze zijn verliefd. Liefdevol en ietwat onhandig verkennen ze samen hun seksualiteit. Op een dag ontdekt Mélanie dat ze zwanger is. Voor Maxime is dit in eerste instantie moeilijk te bevatten, maar uiteindelijk wil hij niets liever dan het kindje houden. Mélanie's zwangerschap stelt hem echter voor een moeilijke keuze. Moet hij zich focussen op zijn vaderschap of zich richten op een professionele voetbalcarrière?

KEEPER werd deze zomer voor vele internationale filmfestivals geselecteerd en won meerdere prijzen, waaronder de 'Prix de la Critique' op het filmfestival van Namen en de 'Young Talent Award' op het filmfestival van Hamburg.

Speelduur: 91 min. - Land: België - Jaar: 2015 - Genre: Drama
Release datum bioscoop: 7 april 2016
Distributie: Cinéart

Meer informatie over de film:

Cinéart Nederland – Noor Pelser
Herengracht 328 III / 1016 CE Amsterdam
Tel: +31 (0)20 5308845
Email: noor@cinéart.nl
www.cinéart.nl

Persmap en foto's staan op: www.cineart.nl/pers - inlog: cineart / wachtwoord: film

Cast

Maxime	Kacey Mottet Klein
Mélanie	Galatea Bellugi
Moeder van Maxime	Catherine Salée
Vader van Maxime	Sam Louwyck
Moeder van Mélanie	Laetitia Dosch
Lionel	Aaron Duquaine
Thibault	Léopold Buchsbaum
Coach	Cédric Vieira
Sociaalassistent	Vincent Sornaga
Gynaecologe	Dominique Baeyens
Directrice moederhuis	Sophia Leboutte
Arts van het centrum	Mounia Raoui
Psychologe	Béatrice Didier
Arthur	Arthur Mas

Crew

Regie	Guillaume Senez
Scenario	Guillaume Senez David Lambert
Eerste assistent	Arnaud Kervyn
Chef operator	Denis Jutzeler
Geluidsingenieur	Eric Ghersinu
Decoratie	Florin Dima
Beeldmontage	Julie Brenta
Geluidsmontage	Virginie Messian
Mixer	Franco Piscopo
Producers	Isabelle Truc (Iota Production) Elisa Garbar (Louise Productions)
Co-producers	Bart van Langendonck (Savage Film) Fabrice Prél Cléach (Offshore)

Regisseur Guillaume Senez

Guillaume Senez is Fransman, Belg maar vooral Brusselaar. Na zijn eindejaarsfilm aan het INRACI in 2001, realiseert hij drie kortfilms die menig festivalprijzen over de hele wereld in de wacht slepen: LA QUADRATURE DU CERCLE in 2006, DANS NOS VEINES in 2009 (genomineerd voor de Unifrance prijs voor de beste kortfilm op het festival van Cannes en genomineerd voor de Lutins du court-métrage), en U.H.T. in 2012 (genomineerd voor de Magritte van de Belgische Film in de categorie beste kortfilm). Gesterkt door deze belangrijke filmervaringen, begint Guillaume aan zijn eerste langspeelfilm KEEPER.

Intenties van de regisseur

Maxime, nauwelijks de kindertijd achter de rug, probeert Mélanie op alle mogelijke manieren te overtuigen om hun kind niet op te geven. Naast een verhaal dat mij dreef, voelde ik de noodzaak om de schoonheid en de complexiteit van de puberteit te filmen. Ik wilde de broosheid, de lichtvoetigheid, de zorgeloosheid, maar vooral de liefde van de pubers tonen.

Het is het standpunt van Maxime dat we in dit ontroerende verhaal volgen. Het is het parcours van vaderschap dat ik wilde filmen, want het is datgene, dat mij, als vader van twee kinderen, intrinsiek het meeste aanspreekt.

In het verhaal van deze twee jonge volwassenen, wilde ik een emotie delen, dingen laten aanvoelen zonder ze uit te leggen. Ik wilde dus zeker niet aanklagen of een militante film maken, enkel de behoefte om personages te filmen, te volgen, en zich eraan te hechten...

Ik ben niet op zoek naar originaliteit maar wel naar juistheid. De juistheid van een standpunt over dit parcours als man en adolescent. Maar ook de juistheid van het acteer spel in een realistische cinematografische stijl. Ik geef geen scenario aan mijn acteurs. We gaan samen op zoek naar een emotionele authenticiteit. Ik regisseer mijn acteurs niet... ik begeleid ze. Ik probeer geen personages te construeren in een bepaald kader maar wil ze onthullen ver buiten de grenzen ervan. Een uit het leven gegrepen verhaal... die eerlijkheid van het leven die zo moeilijk vast te leggen valt.

‘Keeper’ betekent ‘doelman’ in België en in andere Engelstalige landen. Ik vond het interessant Maxime met deze ondankbare taak te confronteren want het gaat om de onmacht van Maxime ten opzichte van de zwangerschap van Mélanie. “A keeper can’t win a game. He can only save it.”

Vertrekkende van een situatie van onmacht, gaat KEEPER uiteindelijk over drang.

Guillaume Senez

Acteur Kacey Mottet Klein (Maxime)

Kacey is geboren in 1998 in Lausanne en heeft een Frans-Zwitserse moeder en een Amerikaanse vader. Hij is de jongste in een gezin met vier kinderen. Toen hij 8 jaar was, werd Kacey tijdens een sportevenement gespot en uitgenodigd voor een casting voor de film HOME van Ursula Meier. Hij werd uit duizenden kinderen gekozen om de rol van Julien, de zoon van Isabelle Huppert, te spelen. Nadat

hij werd ontdekt door Ursula Meier heeft Kacey verschillende prijzen gewonnen, zoals een Quartz (de Zwitserse Filmprijs) voor Beste Nieuwkomer in 2009 voor de film HOME, de prijs voor beste Zwitserse acteur voor SISTER in 2013 en is hij genomineerd voor een César voor Meest Veelbelovende Mannelijke Acteur ondanks zijn jonge leeftijd. Kacey is net klaar met de opnamen voor een film van André Téchiné waarin hij de hoofdrol vertolkt. Momenteel focust hij zich geheel op acteren en zou er graag zijn carrière van maken.

Actrice Galatea Bellugi (Mélanie)

Galatea Bellugi is geboren in Paris en heeft een Italiaanse vader en een Deense moeder. Haar eerste stap op de planken vond plaats toen zij zes jaar was in het Théâtre du Soleil in het theaterstuk 'Le Dernier Caravansérail' onder regie van Ariane Mnouchkine. Haar eerste filmrol was een kleine rol in LES YEUX CLAIRS van Jérôme Bonnell. Momenteel combineert ze school met acteerwerk en ze speelde onlangs in de korte film OPALE PLAGE van Marie-Eve de Grave. In deze korte film speelt ze met Erika Sainte, een actrice die Galatea een jaar later wederom tegenkomt in de film ELLE NE PLEURE PAS, ELLE CHANTE van Philippe de Pierpont. Dit jaar vertolkte ze als Jade een van de drie hoofdrollen in de film A 14 ANS van Héléne Zimmer.

Interview met Guillaume Senez

KEEPER is uw eerste langspeelfilm. Wanneer voelde u voor het eerst de drang om films te maken?

Rond mijn vijftiende. Ik stelde toen vast dat ik films van Mike Leigh of Abel Ferrara ging kijken, terwijl mijn vrienden massaal naar JURASSIC PARK gingen. Ik herinner me op een dag, toen één van onze leraars ons vroeg wat we later wilden doen, al mijn vrienden in mijn plaats antwoordden dat ik iets in de filmwereld zou gaan doen. Ik was er toen niet echt bewust van maar alles is nadien op een natuurlijke wijze verlopen. Ik heb gestudeerd aan een filmschool in Brussel, waar ik afstudeerde in 2001. Daarna heb ik drie kortfilms gemaakt: LA QUADRATURE DU CERCLE in 2005, DANS NOS VEINES in 2009 et U.H.T. in 2012.

Hoe is het idee van KEEPER ontstaan?

Net na de opnames van DANS NOS VEINES, een verhaal over een tiener die door zijn vader misbruikt wordt en op het punt staat zelf papa te worden. Ik had toen het gevoel dat ik over de nodige maturiteit als man en filmmaker beschikte om een langspeelfilm te maken. Het succes van mijn kortfilm op verschillende festivals heeft me het nodige vertrouwen gegeven. Vervolgens hebben we, samen met mij co-scenarist David Lambert besloten om ervoor te gaan. En daar ik me toen nog heel nauw verbonden voelde met DANS NOS VEINES, wenste ik opnieuw het thema van het vaderschap aan te snijden. Een thema dat me erg aanspreekt, aangezien ik zelf vader van twee kinderen ben.

Een ander gemeenschappelijk punt met DANS NOS VEINES: u behandelt nogmaals de puberteit...

Ja. De puberteit maakt steeds deel uit van de kern van mijn kortfilms. Men kan altijd beter vertellen over zaken die men heeft meegemaakt. Ik kon mij op mijn 36ste niet inbeelden dat mijn eerste langspeelfilm zou gaan over het dagdagelijkse leven van een 80-jarig koppel. De puberteit is ook een zeer belangrijke en leerrijke periode in mijn leven geweest. Het is dus een onderwerp dat natuurlijkerwijze in mijn werk voorkomt.

Waarom heeft u voor het mannelijk hoofdpersonage gekozen voor een jongen die, nadat hij vernomen heeft dat zijn vriendinnetje zwanger is, koste wat kost de baby wil houden?

In dit soort verhaal spitsen de films zich meestal toe op het personage van het meisje dat geconfronteerd wordt met zowel pijnlijke lichamelijke en psychologische ervaringen. Maar er wordt in het algemeen bijna nooit rekening gehouden met wat het mannelijke personage ervaart. Ik wilde het onderwerp van de zwangerschap aankaarten via het standpunt van de vader en meer specifiek, zijn

onmacht. Enerzijds kan Maxime de levensweg van Mélanie beïnvloeden, anderzijds heeft hij geen enkele rechten en is hij totaal machteloos bij wat er zich afspeelt.

Hun ouders zijn verdeeld wat de situatie betreft. De moeder van Maxime blijkt helemaal klaar te zijn om haar zoon te steunen in zijn wens om vader te worden, daar de moeder van Mélanie de zwangerschap als een hoop onoplosbare problemen beschouwd. Zij herinnert zich tevens aan haar ervaring als jonge moeder...

Ik wenste dat alle nevenpersonages hun eigen, natuurlijk zeer verschillend, standpunt zouden hebben op dit verhaal, om complexiteit en empathie te creëren. Het zijn inderdaad de moeders die op de voorgrond staan met zeer uiteenlopende visies. In de eerste vertoningen van KEEPER heb ik kunnen opmerken dat, naargelang ieders ervaring en gevoeligheid, elke toeschouwer duidelijk partij trok voor de ene of de andere moeder: de ene haten en van de andere houden of omgekeerd.

Maar u kiest ervoor om onpartijdig te blijven...

Ja, omdat ik van KEEPER zeker geen film wou maken die de boodschap uitdraagt voor of tegen abortus of adoptie. Mijn doel is eenvoudigweg de zaken te tonen zoals ze zijn. Ik laat de mensen vrij om daarover te debatteren. Als toeschouwer heb ik nooit van films gehouden die als doel hebben me een standpunt op te dringen.

Maar men voelt bij u een zeer grote empathie voor het personage van Maxime...

Ja. En dat heb ik ook vastgesteld toen ik jeugdvoetbaltrainer was: de meest ontroerende jongens zijn diegenen die stomiteiten uithalen maar nadien hun fouten kunnen toegeven. Maxime is zo iemand. Zoals bijvoorbeeld zijn eerste reactie bij de aankondiging van de zwangerschap van Mélanie: hij vraagt of hij wel de vader van het kind is. Dat moment toont de naïviteit en broosheid van de twee personages. Mélanie en Maxime beheersen absoluut niet wat hen overkomt. De vraag lijkt voor Maxime gegrond, zelfs als wij als toeschouwers deze ondervraging als verschrikkelijk ervaren. Maxime is een jongen uit één stuk, maar met een goed hart.

Is het omdat u trainer was dat u van Maxime een personage gemaakt heeft die ervan droomt om profvoetballer te worden?

Er moest natuurlijk een uitdaging achter dit verhaal zijn. Het doel is niet dat de toeschouwer gelooft dat Maxime later profspeler kan worden, maar dat hijzelf ervan droomt. Enkel 6 op de 100 getalenteerde jongeren kunnen profvoetballer worden. Ik wilde dat op het moment dat Maxime wankelt en groeit met het besef dat een baby op komst is, hij ook geconfronteerd wordt met de

ontgoocheling zijn droom niet te kunnen waarmaken, op een leeftijd waarop men veel idealen koestert.

Maxime wordt vertolkt door Kacey Mottet Klein. Wanneer heeft u aan hem gedacht voor deze rol?

Ik heb deze film niet geschreven met een bepaalde tieneracteur in mijn achterhoofd voor de eenvoudige reden dat het vijf jaar geduurd heeft om deze film te financieren. Hij zou dus al lang geen tiener meer geweest zijn op het moment van de opnames! Maar, van het begin af aan, vond ik het belangrijk dat de acteurs de leeftijd hadden van hun personages. Men ziet al te vaak 15-jarige tieners die gespeeld worden door oudere jongeren en dat tast de geloofwaardigheid aan. Op je vijftiende heb je een zekere manier van lopen, van zitten of nog van praten en een hele andere relatie tot je eigen lichaam. Samen met Laure Cochener, met wie ik heb samengewerkt op al mijn kortfilms, zijn we dan de castings begonnen. En het is Ursula Meier die me over Kacey gesproken heeft. Ze regisseerde hem in *SISTER*. In het begin, omdat ik een heel duidelijk beeld had van de film, was ik een beetje terughoudend omdat ik hem wat te broos voor de rol vond. Maar Ursula vertelde me dat hij fysiek erg veranderd was en dat heeft me aangemoedigd om hem te ontmoeten. Wat we vervolgens met Laure gedaan hebben. En wat betreft het acteerwerk... hij was echt uitzonderlijk. Ursula had mij nog zo verwittigd: 'Kacey... dat is Stradivarius'.

En waarom heeft u Galatea Bellugi gekozen voor de rol van Mélanie?

We hebben zeker een honderdtal jongens en meisjes tussen de 14 en 16 jaar ontmoet. En naast hun acteurstalenten, moest het koppel van Maxime en Mélanie zeker geloofwaardig zijn. We hebben zeer snel vastgesteld dat dit het geval was met Kacey en Galatea. Haar overduidelijke gevoeligheid, het feit dat ze nog weinig had meegemaakt in haar leven was een perfect contrast met Kacey die, daartegenover, een zelfzekerheid en een aangeboren charisma uitstraalt, dat voortvloeit uit een bewogen verleden. Die twee samen zien was de evidentie zelve. Maxime moest juist die invloed op Mélanie hebben.

Hoe heeft u met hen het voorbereidend werk gedaan?

We hebben bitter weinig gerepeteerd. In feite geef ik nooit een scenario aan mijn acteurs en ik voel me op mijn gemak bij deze methode. Zo schep ik op de set een soort collectieve euforie en creëert het een emotionele authenticiteit die ik in mijn films zoek. Daarentegen, verberg ik niets voor mijn acteurs. Ze weten allen precies waarover de film gaat. We hebben meermaals een lange synopsis van 20 bladzijdes gelezen waarin ik gedetailleerd uitleg geef over wat er in elke scène gebeurt. Maar tijdens

deze lezingen, hebben we vooral uitgebreid gesproken over hun personages en hun relatie tot elkaar en tot hun ouders. Ik heb trouwens hetzelfde gedaan met de acteurs die hun ouders speelden. Nadien heb ik ze alle vijf samengeroepen voor een improvisatie-oefening, gebaseerd op een scène die gaat over de vraag om het ongeboren kind al dan niet te houden. Ik heb snel kunnen vaststellen dat elke acteur zijn personage tot in de details beheerste. Ik heb de oefening stopgezet want als je teveel tijd doorbrengt met repeteren, kan dat de nodige spontaniteit bij de opnames in gedrang brengen.

En éénmaal op de set heeft u het scenario gegeven...

Zeker niet! Ik heb hen enkel een treatment gegeven met een korte samenvatting van elke scène. Ze kenden de dialogen niet voor elke opname. Nochtans is er uiteindelijk zeer weinig verschil tussen de woorden die ze zelf gebruiken en die van mijn scenario. De reden daarvoor is eenvoudig: wanneer ik schrijf, zet ik mij in de plaats van de acteurs en probeer ik mij dezelfde vragen te stellen. Ik beeld me dus dialogen in die vaak spontaan gebracht kunnen worden.

Hoe werkt u met hen voor elke scène?

We beginnen met een eerste improvisatie waar ik aan de acteurs uitleg wat de uitdagingen van de scène zijn. Daarna evolueerden de eerste repetities als snel naar quasi volwaardige opnames, op het einde ervan wisselden we ideeën uit vooraleer we herbegonnen en ik tenslotte verkreeg ik waar ik naar op de zoek was. In feite bestond mijn werk er niet echt in het regisseren, maar eerder in het begeleiden van de acteurs, om hen te leiden naar waar ik wilde dat ze belander. Soms, gaf ik hen één of twee replieken die ik nodig had voor de continuïteit van het verhaal.

In de rol van de ouders van Maxime en Mélanie, vinden we Catherine Salée, Sam Louwyck en Laetitia Dosch. Wat heeft u gemotiveerd om hen te kiezen?

Mijn doel was om getalenteerde acteurs te vinden die tegelijkertijd enthousiast waren over mijn manier van werken en die zeker niet terughoudend waren om te werken zonder eerst het scenario gelezen te hebben! Catherine Salée die de rol van de moeder van Maxime speelt, vertolkte reeds de hoofdrol in mijn kortfilm U.H.T. en kende dus mijn werkwijze. Wat Sam Louwyck betreft, het is mijn Vlaamse producer die me over hem verteld heeft en hij was er onmiddellijk voor te vinden. Net zoals Laetitia Dosch, die de moeder van Mélanie speelt en die een gelijkaardige rol vertolkte in LA BATAILLE DE SOLFERINO.

Hoe heeft u de visuele sfeer van deze langspeelfilm bepaald?

Denis Jutzeler, een zeer ervaren Director of Photography, die onder andere met Alain Tanner heeft samen gewerkt, heeft wat het beeld betreft een uitstekend werk geleverd. Tijdens onze eerste discussies, heb ik hem natuurlijk mijn specifieke manier van werken met de acteurs uitgelegd. Ik heb hem verteld dat ik steeds de acteurs voorrang gaf ten opzichte van de techniek, die diende te volgen wat er gebeurde en geen enkele belemmering mocht vormen. Denis was onmiddellijk gewonnen voor deze manier van werken en heeft zich tijdens het draaien altijd extreem discreet opgesteld en heeft voor een prachtige belichting gezorgd. Dat telde natuurlijk veel voor mij, maar ik wilde niet dat de vorm voorrang zou hebben op de rest. Ik heb direct begrepen dat we op dezelfde golflengte zaten...

Met andere woorden?

Ik denk dat we hier zijn samenwerking met Alain Tanner sterk benaderden. Samen met Denis en de hele technische ploeg, stelden we ons steeds dezelfde vraag als we geblokkeerd waren: hoe zouden we het aanpakken als we een documentaire aan het draaien waren? En telkens werd alles duidelijk. Maar ik wilde dit verhaal echter niet als een documentaire beschouwen en enkel alles op het realisme inzetten. Het is onder andere voor die reden dat ik gekozen heb om in scope te filmen.

Heeft u hem ook enkele films getoond om duidelijk aan te geven wat u precies zocht?

Ja. We hebben onder meer samen naar PARANOID PARK van Gus van Sant gekeken. Maar ook één van mijn cultfilms, CEUX QUI M'AIMENT PRENDRONT LE TRAIN van Patrice Chéreau, ook in scope gedraaid.

Of nog MORSE en BOY A voor het werk betreffende het witte licht en de decadrage van Thomas Alfredson en John Crawley.

Hoelang hebben de opnames geduurd?

25 dagen in tegenstelling tot de 30 vooropgestelde dagen. Om ons aan het budget te kunnen houden, hebben we 5 dagen laten varen op slechts één maand van de opnames. Dat heeft natuurlijk drastische scenariokeuzes teweeggebracht die ik liever bij de montage had willen uitvoeren. Voor een eerste langspeelfilm is er geen ruimte voor vergissingen mogelijk. Ik was me er goed van bewust dat indien ik zou falen, er geen tweede film zou komen. Ik heb er zelfs aan gedacht om alles stop te zetten om mijn vleugels niet te verbranden aan een te korte opnameperiode in vergelijking met wat er gedraaid moest worden. Maar ik ben deze risicovolle uitdaging toch aangegaan.

Is de film bij de montage veel geëvolueerd?

Zelfs al hadden wij minder materiaal dan gebruikelijk, laat de montage altijd een herschrijving toe, onder andere bij het elimineren van overbodige momenten en in de keuzes van het ritme dat men aan het verhaal wil toeschrijven. Bovendien was ik zeer blij Julie Brenta terug te zien, met wie ik op mijn kortfilms had samen gewerkt. Omdat we dezelfde interesses delen, is het voor mij zeer gemakkelijk om met haar te werken. Zo werd de narratieve lijn zeer snel opgebouwd. We hebben ons vooral op het ritme geconcentreerd.

En hoe heeft u de muziekkeuzes gemaakt die men net in die scènes hoort die het verhaal verlichten?

Alhoewel ik een grote liefhebber van filmmuziek ben, heb ik me nooit echt op mijn gemak gevoeld om ze in mijn eigen films te gebruiken. Daarom wilde ik ook geen componist voor KEEPER. Maar men hoort wel muziek in de scènes die onontbeerlijke adempauzes bieden in dit verhaal. Omdat we het verhaal al erg ingekort hadden voor de opnames om het aantal vooropgestelde dagen te kunnen respecteren, moesten we in de montage tijd nemen om adempauzes voor de toeschouwer in te lassen tussen de verschillende aktes. Alle muziekfragmenten die men in KEEPER hoort, staan in mijn iTunes en we hebben op miraculeuze wijze de rechten hiervoor kunnen verkrijgen. Dat we de film konden tonen aan de mensen die verantwoordelijk waren voor de onderhandeling van de muziekrechten, heeft de zaak natuurlijk enorm vergemakkelijkt.